

kendte med, og det, der nu klages over, nemlig at der mangler Svajepads, vil jo blive afhjulpet ved den i Projektet indbefattede Flytning af Strømlederen, som ligger derudenfor. Man anfører — vist med Grund —, at Erfaringen har vist, at dette Indløb er mere isfrit, end der kan antages at ville blive ind til Havnen mod Vest. Men, som sagt, hvad der ellers kan anføres mod mit Projekt og til Fordel for de andre, skal jeg afvente at høre udviklet fra anden Side for derefter efter Evne at imødegaa det. Planerne ligge jo nu paa Tingets Bord, og det maa saa være overladt til ærede Medlemmer efter bedste Evne at granske, hvilket Projekt der er at foretrække, og saa kunne vi jo forhandle nærmere derom.

Lovforslaget omfatter imidlertid mere end dette. Det omfatter to Ting, som i sig selv maaske ikke ere saa vigtige, men i Princippet maaske nok saa betydningsfulde som det, jeg har nævnt.

I § 2 — Lovforslaget bestaar i det hele af 3 Paragraffer — hedder det: „Ministeren for offentlige Arbejder bemyndiges til, efter Reglerne i Forordningen af 5. Marts 1845, for Staten at erhverve et ca. 260,000 Kv.-Alen stort Areal ved Esbjerg Havn.“

Det ejendommelige ved denne Bestemmelse, det, der gør, at den principielt set er saa betydningsfuld, er dette, at det Areal, der her tales om, ikke er det, der kræves for at kunne foretage Udvidelsen. Det Kort, der ledsager Lovforslaget, og som de Herrer altsaa ved Omdelingen ville faa i Hænde, vil vise, at et Par Smaa-arealer er angivet med grøn Farve, det er dem, der ere nødvendige til den her foreslaaede Udvidelse. Men et langt større Areal er angivet med gul Farve, og det er det, det særlig drejer sig om i § 2. Det er ikke nødvendigt til Havnens Udvidelse. Hvorfor foreslaar jeg da, at man vil bemyndige mig til at ekspropriere det? Det er, fordi der er god Grund til at tro, at dette Areal vil, naar Udvidelsen sker i den Retning, jeg foreslaar, stige betydeligt i Værdi. Denne Værdi forekommer det Regeringen, at der er al god Grund for Staten til at lægge Beslag paa helt og fuldt. Det er Penge nok, det i Forvejen kræves, at vi skulle ofre paa dette Projekt; saa kunne vi indvinde noget ad en saa retfærdig, saa nærliggende, saa let Vej som denne, bør vi gøre det. Det antages ikke at ville koste synderligt for Staten at erhverve dette Areal. Det er ubebygget, og det er ogsaa kun derfor, at

man har begrænset Forslaget til at omfatte dette. Det er de ubebyggede — alle de ubebyggede — Grunde, der ligge i umiddelbar Forbindelse med den foreslaaede Udvidelse, som her tales om. En Del deraf er temmelig sid Eng, hvor der løber en Bæk igennem, men det tør antages, at dette Areal ved Opfyldning vil kunne faa en Værdi, som man maaske ikke nu kan gøre sig nogen bestemt Forestilling om. Efter de Erfaringer, man hidtil har gjort ved Bebyggelser i Esbjerg og andetsteds, tager man neppe fejl i at gaa ud fra, at der vil kunne indvindes ikke smaa Summer ved at bevare dette Areal for Staten, for saa efter Tid og Lejlighed at afhænde deraf. Det er dette, jeg altsaa foreslaar, at man vil bemyndige mig til at gøre efter de Regler for Ekspropriation, der indeholdes i Loven af 5. Marts 1845, det er dem, der gælde for Jernbaneanlæg.

Saa indeholder Forslaget endnu en Paragraf, § 3, der gaar ud paa, at Betingelsen for, at hele dette Projekt kommer til Udførelse, er, at Esbjerg Kommune bidrager $\frac{1}{2}$ Million dertil. Jeg tror, man vil erkende, at det er et meget maadeholdent Krav, naar henset til den store Fordel, Livet i Esbjerg, økonomisk set, sikkert vil opnaa ved et Projekt af denne Størrelse, baade medens det er under Udførelse og senere, efter at det er kommet saa vidt, at det kan tages i Brug og drage al den Trafik til sig, som det betinger. Det er ikke saa nyt dette, at man kræver Bidrag af en Kommune, der faar Fordel af et Statsanlæg. Men det ny, det principielt betydningsfulde ved dette er, at man samtidig tilbyder Esbjerg Kommune, hvis den ønsker at søge Erstatning for denne halve Million i en ny Indtægtskilde, saa at søge denne i en Værdistigningsafgift, Afgiften nemlig af den Grundværdistigning, som det tør antages, at Grundene i Esbjerg By i det hele eller paa visse Strøg ville undergaa ved den forøgede Trafik, som dette Forslag fremkalder. Det er overladt Byraadet selv, om det vil benytte sig deraf. Kunne de skaffe Penge, og ville de skaffe dem paa anden Maade, har Staten ikke mere at kræve; for den er det kun Pengene, det kommer an paa. Men man aabner en Udsigt for Kommunen til, om den ønsker det, at søge Erstatning derfor paa denne Maade. De nærmere Regler er det forudsat, at Byraadet selv kan gøre Forslag til, og det ligger saa i Indenrigsministerens Haand som den øverste kommunale Autoritet at stadfæste disse